

РЕШЕНИЕ

№ 1928

гр. София, 24.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 10.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **12332** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.405а, ал.7 КТ.

Предмет на съдебен контрол е Постановление за обявяване съществуването на трудово правоотношение от 27.11.2020 г., издадено от Главен инспектор в Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на основание чл.405а, ал.2 КТ е обявено съществуването на трудово правоотношение между Р. Д. С., изпълняващ длъжността „арматурист“ в [фирма] и работодателя [фирма], [населено място], считано от 18.11.2020 г. В жалбата се твърди, че актът е неправилен, като издаден в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Изложени са съображения за неспазване на установената форма, доколкото актът не съдържа никакви конкретно установени факти и обстоятелства, които са мотивирали административния орган да го издаде. Твърди се също, че в хода на производството е нарушена разпоредбата на чл.34 АПК, доколкото дружеството е било лишено от възможност да се запознае и да възрази или да изрази становище по събраните доказателства. Вследствие на това неправилно е прието, че лицето работи без трудов договор и е обявено съществуването на ТПО. Не е взето предвид, че същото лице има надлежно сключен трудов договор с друг работодател, който изпълнява строително-монтажни дейности на строителния обект. Причината, поради която същия се е подписал в книгите за начален, ежедневен, периодичен и извънреден инструктаж е сключено между двете фирми споразумение по чл.18 ЗБУТ. По тези съображения се иска отмяна на оспорения акт. Претендира се присъждането на разноски.

Ответникът Дирекция „Инспекция по труда“ – С., чрез процесуалния си представител ст. инспектор Д. М., оспорва жалбата с искане същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на разноските на жалбоподателя.

СГП не изпраща представител.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие на административната преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Видно от приложения по делото протокол за извършена проверка изх. №ПР2034641/07.12.2020 г. от служители на Дилекция „Инспекция по труда“ – С. е извършена проверка на описан строителен обект по повод станала на същия злополука. Проверката е извършена по работни места на 24.11.2020 г. и по документи на 27.11.2020 г., 03.12.2020 г. и на 07.12.2020 г. При извършената проверка на място на 24.11.2020 г. на пълномощника на оспорващото дружество е връчена призовка на основание чл.45, ал.1 АПК за явяване на 27.11.2020 г. в дирекция „Инспекция по труда“ – С., като е посочено какви документи следва да носи. Сред тях е описано и трудово досие на Р. Д. С.. На 27.11.2020 г. от дружеството са представени описани в придружително писмо документи, сред които липсва трудово досие на Р. С.. От представеното заверено копие на книга за инструктаж по безопасност и здраве при работа е видно, че на Р. С. е провеждан ежедневен инструктаж от [фирма] от 18.11.2020 г. На същата дата е издадено оспореното в настоящото производство Постановление за обявяване на ТПО с лицето Р. С.. Прието е за установено, че в качеството си на работодател по смисъла на §1, т.1 КТ [фирма] е приел Р. Д. С. от [населено място], общ.Струмяни, обл. Б. да извършва арматурни работи на армировъчни скелета, на кота 13,78 м в описания строителен обект, като „арматурист“ без със същия да е сключил трудов договор в писмена форма и без да е уредил отношенията по предоставяне на работна сила от лицето като трудово правоотношение. Постановлението е получено от представляващия дружеството, присъствал при изготвянето му, на същата дата.

От представените в хода на съдебното производство от оспорващото дружество доказателства се установява, че по молба на Р. С. до [фирма] на 18.11.2020 г. е бил сключен трудов договор, по силата на който лицето е приело да изпълнява длъжността „арматурист“. Като работно място е уговорен обекта, на който е станала злополуката. Трудовия договор и длъжнасна характеристика са връчени на работника на същата дата. Трудовия договор е регистриран в НАП, като уведомление затова е връчено на работника. Видно от приложената Служебна бележка №34/18.11.2020 г. на работника е проведен начален инструктаж от управителя на работодателя [фирма].

От представените договори за извършване на СМР се установява, че [фирма] като възложител и [фирма] като изпълнител са сключили договор за извършване на СМР на процесния обект от 13.11.2020 г. Видно от представеното споразумение за съвместно осигуряване на ЗБУТ от същата дата между двете дружества е уговорено в чл.20, че ежедневния инструктаж на всички работници ще се регистрира от Д. П. Д. за [фирма]. Дружеството [фирма] с договор от 16.11.2020 г. за изпълнение на СМР е възложило на [фирма] да извърши монтаж на арматура на процесния обект. В

споразумение за савместно осигуряване на ЗБУТ при изпълнение на СМР от 16.11.2020 г. двете дружества са уговорили на основание чл.18 ЗЗБУТ, че ежедневния инструктаж на всички работници ще се регистрира от Д. П. Д. за [фирма].

При така представените от оспорващото дружество в хода на съдебното производство писмени доказателства съдът приема за установено, че лицето Р. С., считано от 18.11.2020 г. има валидно сключен трудов договор с друг работодател, а именно [фирма] и на 24.11.2020 г. е работил на процесния обект като работник на това дружество, на което по силата на договора от 16.11.2020 г. е било възложено да извърши монтаж на арматура на процесния обект. Лицето фигурира в книгата за ежедневен инструктаж, водена от [фирма] през периода от 18.11.2020 г. до 24.11.2020 г., тъй като това дружество по силата на подписани споразумения е поело задължението да извършва ежедневен инструктаж на всички работници на обекта.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е допустима, като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, и в законоустановения срок. Видно от оспорения акт, същият е връчен на оспорващия на 27.11.2020 г., а жалбата е входирана в ДИТ – С. на 10.12.2020 г. Разгледана по същество се явява и ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл.146 АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Съдът приема, че процесното постановление е издадено от компетентен административен орган в рамките на предоставените му правомощия. С разпоредбата на чл.399 КТ контролът за спазване на трудовото законодателство е предоставен на Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда". Дирекциите "Инспекция по труда", като поделения в системата на ИАГИТ, са органи на изпълнителната власт и дейността на тяхната администрация се осъществява от държавни служители и лица, работещи по трудово правоотношение (аргумент от чл.12 ал.1 от Закона за администрацията). Съгласно чл.20, ал.1 от Устройствения правилник на ИАГИТ, инспекторът е контролен орган и има правомощия, установени в КТ, включително тези по чл. 405а КТ да издава постановление за обявяване на едно правоотношение за трудово. Доколкото процесният акт е издаден от главен инспектор в Д „ИТ“ - С., след извършена проверка на описан обект в [населено място], то същият е издаден от компетентно лице, притежаващо функционална и местна компетентност за издаването му.

Оспореното постановление е издадено в предписаната от закона писмена форма, като съдържа и мотиви, в това число правните и фактически основания за издаването му. Съдържат се изложение на фактите, т.е. фактическите установявания и документите, въз основа на които е издадено, както и правното основание за издаването му. Посочен е издателя на акта, неговия адрес, какво е установено и какво е решението,

във връзка с установеното от фактическа страна. В този смисъл, съдът приема, че оспорените постановление е мотивирано в достатъчна степен, че да разбере жалбоподателят какво следва да бъде неговото поведение, във връзка с установеното от проверката на място и по документи, и относно обявеното съществуване на трудово правоотношение.

В тази връзка съдът намира за неоснователни доводите на оспорващия относно нарушение на формата на акта, визирана в чл.59, ал.2 АПК с твърдението, че същото не съдържа никакви конкретно установени факти и обстоятелства, мотивирали органа да го издаде. На основание установеното от проверката, извършена на 24.11.2020 г. на обекта и представените от дружеството доказателства на 27.11.2020 г. административният орган е приел, че в качеството си на работодател по смисъла на §1, т.1 КТ [фирма] е приел Р. Д. С. от [населено място], общ.Струмьяни, обл. Б. да извършва арматурни работи на армировъчни скелета, на кота 13,78 м в описания строителен обект, като „арматурист“ без със същия да е сключил трудов договор в писмена форма и без да е уредил отношенията по предоставяне на работна сила от лицето като трудово правоотношение. До този извод е стигнал предвид установеното, че лицето е работило на обекта, предвид посочените и представени от дружеството книги за инструктаж, в които лицето е било вписано и при липсата на възражения и доказателства в противен смисъл от присъствалия представител на дружеството. Съдът намира за неоснователни и доводите, че актът е издаден в нарушение на чл.34 АПК с твърдението, че дружеството е било лишено от възможност да се запознае и да възрази или да изрази становище по събраните доказателства. Същото е надлежно призовано с дадени указания и негов представител е присъствал при издаване на постановлението. Последното е базирано именно на представени от дружеството доказателства и при липсата на възражение от присъствалия представител.

Предвид изложеното, съдът намира, че при постановяване на оспорения акт, не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обусловят отмяната му акта на процесуално основание.

Процесното постановление обаче съдът намира за материално незаконосъобразно предвид събраните в хода на съдебното производство доказателства, оборващи изводите на административния орган, че лицето Р. С. е предоставял работна сила ва качеството му на работник с работодател оспорващото дружество.

Съгласно чл. 405а, ал. 1 КТ, инспекцията по труда има право да обяви съществуване на трудово правоотношение, когато установи, че работната сила се предоставя в нарушение на чл.1, ал.2 от същия кодекс. От съдържанието на текста се налага извода, че за да може да се установи съществуването на трудово правоотношение, към момента на установяването то трябва да съществува, т. е. към този момент да е налице изпълнение на трудови задължения от страна на работника на определено работно място и с определено работно време и то към лицето, което е посочено в постановлението като работодател. Т.е. обявеното за съществуващо трудово правоотношение трябва да бъде обявено за съществуващо между лицето, престирало труд и лицето, за което то е престирало труд. Настоящият съдебен състав приема, че в конкретния случай, от доказателствата по делото се установява наличието на всички елементите на трудовото правоотношение, но с друг работодател. В хода на съдебното производство се установи, че Р. С. е имал валидно сключен трудов договор с друг работодател и с място на работа на същия обект като „арматурист“, считано от същата дата, от която е прието, че следва да бъде обявено трудово правоотношение с него с

оспорващото дружество. Следователно не е налице една от предпоставките за обявяване на ТПО, а именно дружеството, по отношение на което е прието в постановлението, че лицето е престирило труд не е действителния работодател, доколкото е установен друг такъв. Оборени в хода на съдебното производство са и мотивите на ответника, че вписването в книгата за инструктаж навежда на извода, че ТПО съществува между този работник и работодателя, извършил инструктажа. Установи се, че на основание сключени споразумения по чл.18 ЗЗБУТ инструктажът на всички работници на дружествата, извършващи СМР на обекта, е извършван от представител на дружеството жалбоподател.

Предвид изложеното съдът приема, че фактите, мотивирали административния орган да издаде процесното постановление са оборени със събраните в хода на съдебното производство доказателства. Последица от това е неговата материална незаконосъобразност. Следователно жалбата се явява основателна, при което оспореното постановление следва да бъде отменено.

При този изход на спора основателно се явява своевременно направеното искане на оспорващото дружество за присъждане на направените разноски, съобразно чл.143, ал.1 АПК. Доказани са разноски в размер на 50 лева внесена държавна такса и 1200 лева адвокатско възнаграждение, платено в брой на 02.12.2020 г., видно от приложения договор за правни услуги. По отношение на същото е направено възражение за неговата прекомерност, което съдът намира за основателно. Като взе предвид фактическата и правна сложност на делото, обема на доказателствения материал и извършената работа, настоящият съдебен състав счита, че същото следва да бъде намалено наполовина, т.е. на 600 лева. Следователно общият размер на разноските, които ЮЛ, чийто орган е издал отменения акт, а именно Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" следва да бъде осъдено да заплати на оспорващото дружество разноски в общ размер 650 лева, от които 50 лева внесена държавна такса и адвокатско възнаграждение в размер на 600.00 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Постановление за обявяване съществуването на трудово правоотношение от 27.11.2020 г., издадено от Главен инспектор в Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на основание чл.405а, ал.2 КТ е обявено съществуването на трудово правоотношение между Р. Д. С., изпълняващ длъжността „арматурист“ в [фирма] и работодателя [фирма], [населено място], считано от 18.11.2020 г.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" да заплати на [фирма], [населено място] сумата от 650 /шестстотин и петдесет/ лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ:

